Dosarul nr.2-20632/2025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

31 martie 2026 mun. *****

Judecătoria ***** (sediul Centru)
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul: - Nadejda Mazur
Grefieri: - Inga Cucuetu
Cu participarea
Avocatului: -Constantin Moraru

examinând în şedinţă publică pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Gociu Daniel către S.R.L. ”O Key Invest” privind încasarea prejudiciului moral, cauzat prin prelucrarea ilegală a datelor cu caracter personal,

C O N S T A T Ă :

Argumentele participanților la proces:

La 30 septembrie 2025, Gociu Daniel a depus cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. ”O Key Invest” privind încasarea prejudiciului moral, cauzat prin prelucrarea ilegală a datelor cu caracter personal.

În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 02.03.2022, reclamantul Daniel Gociu a depus la Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal o plângere privind verificarea legalității accesării și prelucrării datelor sale cu caracter personal stocate în Registrul bunurilor imobile, invocând caracterul ilegal, abuziv și neautorizat al acțiunilor întreprinse fără consimțământul său de către SRL „OKEY Invest”. Iar în urma examinării plângerii, prin Decizia nr. 72 din 18.05.2022, autoritatea competentă a constatat încălcarea prevederilor art. 4 alin. (1) lit. a) și b), art. 5 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal de către SRL „OKEY Invest”.

Reține că, la data de 21.06.2022, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 02/1-08/36/22-46, reclamantul fiind recunoscut în calitate de victimă a contravenției, cauza fiind transmisă spre examinare Judecătoria *****, sediul Buiucani. Prin hotărârea din 28.09.2022, pronunțată în dosarul nr. 4-2311/2022, instanța de judecată a constatat vinovăția SRL „OKEY Invest” pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 74^1 alin. (1) Cod contravențional, confirmând caracterul ilegal al accesării și prelucrării datelor cu caracter personal ale reclamantului. Astfel, accesarea și prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantului, fără consimțământul acestuia, în scopuri comerciale proprii ale pârâtului, constituie o ingerință gravă în viața privată, protejată de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Relatează că, ca urmare a acestor acțiuni, reclamantul a resimțit o stare de nesiguranță, teamă și vulnerabilitate, determinată de accesarea și utilizarea neautorizată a informațiilor sale personale privind bunurile imobile. Această situație a generat un stres

continuu, pierderea încrederii în mecanismele de protecție a datelor cu caracter personal, precum și afectarea demnității și a controlului asupra vieții private.

În drept, potrivit art. 18 din Legea nr. 133/2011, orice persoană care a suferit un prejudiciu moral ca urmare a prelucrării ilegale a datelor cu caracter personal are dreptul de a solicita repararea acestuia în instanța de judecată. Conform art. 14 din Codul civil al Republicii Moldova, persoana lezată într-un drept sau interes legitim poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial. De asemenea, art. 2036 și art. 2037 Cod civil reglementează răspunderea pentru prejudiciul moral și criteriile de evaluare a acestuia, iar art. 45 Cod contravențional garantează dreptul victimei la despăgubiri. În conformitate cu art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la respectarea vieții private, iar orice ingerință trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesară într-o societate democratică.

Subliniază că, Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului consacră faptul că protecția datelor cu caracter personal reprezintă un element esențial al vieții private. În cauza Rotaru c. României, s-a reținut că stocarea și utilizarea datelor fără consimțământ, constituie o încălcare a vieții private. În cauza Amann c. Elveției, Curtea a stabilit că simpla înregistrare a datelor reprezintă ingerință, iar în cauza Peck c. Regatului Unit s-a recunoscut existența unui prejudiciu moral chiar în lipsa unui prejudiciu material. Totodată, în cauza S. și Marper c. Regatului Unit s-a evidențiat impactul asupra sentimentului de securitate personală.

Afirmă că, prejudiciul moral, conform jurisprudenței constante a Curții, nu este necesară dovedirea acestuia prin acte medicale, simpla constatare a încălcării dreptului la viață privată fiind suficientă pentru acordarea unei satisfacții echitabile. Reclamantul apreciază prejudiciul moral suferit la suma de 50.000 lei, sumă considerată necesară, rezonabilă și proporțională cu gravitatea ingerinței. Astfel, accesarea și prelucrarea neautorizată a datelor personale a afectat în mod direct demnitatea, reputația, echilibrul emoțional și sentimentul de siguranță al reclamantului.

Menționează că, fapta pârâtului se caracterizează prin accesarea și utilizarea datelor personale fără consimțământ și în lipsa unui temei legal, în scopuri comerciale proprii, ceea ce contravine exigențelor art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Lipsa unei baze legale face ingerința nejustificată și neproporțională. Iar acțiunile pârâtului au determinat afectarea sentimentului de securitate, a intimității și a demnității reclamantului, generând teamă, neîncredere și vulnerabilitate. De asemenea, acestea au condus la pierderea încrederii în mecanismele de protecție a datelor personale.

Reține că, în conformitate cu art. 41 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, acordarea unei satisfacții echitabile are rol atât reparator, cât și preventiv. Jurisprudența Curții indică acordarea unor despăgubiri semnificative în cauze similare, chiar și în absența unui prejudiciu material. Iar prin raportare la aceste standarde, suma solicitată este proporțională, situându-se sub nivelul despăgubirilor acordate în practica europeană și fiind adecvată pentru a compensa prejudiciul moral și a preveni repetarea unor astfel de încălcări.Subliniază că, fapta pârâtului constituie o ingerință gravă și nejustificată în viața privată a reclamantului, iar acordarea despăgubirii solicitate reprezintă o reparație echitabilă. Solicită încasarea din contul pârâtului SRL „OKEY Invest” sumei de 50.000

lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin prelucrarea ilegală a datelor cu caracter personal.

La 15.01.2026 reclamantul a depus cerere concretizată prin care a menționat că, în temeiul art. 18 din Legea nr. 133/2011, art. 1998 și art. 2037 Cod civil al Republicii Moldova, precum și art. 45 Cod contravențional, solicită repararea prejudiciului moral cauzat prin prelucrarea ilegală a datelor cu caracter personal. Potrivit cadrului legal, orice persoană ale cărei drepturi au fost încălcate printr-o prelucrare ilegală are dreptul de a se adresa instanței pentru obținerea despăgubirilor, iar autorul faptei ilicite este obligat să repare integral prejudiciul cauzat, inclusiv cel moral. Iar conform art. 395 Cod civil, dreptul la acțiune se naște la momentul în care persoana a cunoscut sau trebuia să cunoască atât prejudiciul, cât și persoana responsabilă. În prezenta cauză, aceste elemente au fost stabilite definitiv prin hotărârea judecătorească din 14.10.2022, moment de la care începe să curgă termenul de prescripție.Reține că, fapta ilicită constă în accesarea și prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantului fără consimțământ și fără temei legal, fapt constatat prin decizia Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal și confirmat prin hotărâre judecătorească definitivă. Ulterior, aceste date au fost utilizate pentru contactarea repetată și insistentă a reclamantului, în scopul obținerii unor informații confidențiale privind tranzacții imobiliare, comportament ce depășește sfera unei simple ingerințe și constituie o formă de hărțuire.

Relatează că, acțiunile efectuate de pârât reprezintă o ingerință în dreptul la viață privată garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât nu au fost prevăzute de lege, nu au urmărit un scop legitim și nu au fost necesare într-o societate democratică. Jurisprudența Curtea Europeană a Drepturilor Omului confirmă că simpla accesare sau utilizare a datelor personale fără consimțământ constituie ingerință, iar utilizarea activă a acestora amplifică gravitatea încălcării.

Afirmă că, prejudiciul moral rezultă din starea de anxietate, nesiguranță, pierderea controlului asupra vieții private și afectarea demnității, fără a fi necesară dovedirea prin acte medicale, fiind suficientă constatarea încălcării dreptului fundamental. Iar suma de 50.000 lei solicitată cu titlu de despăgubire este proporțională cu gravitatea faptei, având în vedere caracterul repetat al ingerinței, utilizarea datelor în scop comercial și comportamentul ulterior abuziv. Aceasta se situează sub nivelul despăgubirilor acordate în mod obișnuit de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauze similare și are un caracter rezonabil, fiind destinată atât reparării prejudiciului, cât și prevenirii unor încălcări similare. Solicită obligarea pârâtului SRL „OKEY Invest” la plata sumei de 50.000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin prelucrarea ilegală a datelor cu caracter personal ale reclamantului.

În ședința de judecată reclamantul a susținut acțiunea din motivele de drept și de fapt invocate și solicită admiterea. Menționează că nu este d e acord cu afirmația pîrîtului precum că acțiunea este tardivă, dat fiind faptul că, după ce a fost constatată încălcarea, în termen legal a înaintat prezenta acțiune.

Reprezentantul S.R.L. ”O Key Invest” nu a recunoscut acțiunea, o consideră tardivă, dat fiind faptul că, reclamantul deja la data de 02.03.2022, s-a adresat la Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal referitor la dreptul

încălcat, care prin Decizia nr. 72 din 18.05.2022 a constatat încălcări ale legislației de către pârât. Ulterior, prin hotărârea din 28.09.2022, instanța a confirmat caracterul ilegal al prelucrării datelor. Totodată reține că, termenul general de prescripție de 3 ani, prevăzut de art. 391 Cod civil, a început să curgă la 02.03.2022 și s-a împlinit la 02.03.2025, în timp ce acțiunea a fost depusă la 19.09.2025, fără solicitarea repunerii în termen. Solicită respingerea acțiunii ca fiind tardivă. cu obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 10.000 lei.

Aprecierea instanței:

Studiind materialele dosarului, apreciind în conformitate cu art.130 Cod de procedură civilă probele administrate, judecătorul ajunge la concluzia că acţiunea reclamanților este întemeiată şi urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime.

Art. 9 alin. (1) Codul civil statuează că drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sînt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile.

Alin.(1) art. 10 Cod civil stipulează că, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară.

Conform art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În ședința de judecată s-a constatat că, la data de 02.03.2022 reclamantul Daniel Gociu a depus la Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal o plângere privind verificarea legalității accesării și prelucrării datelor sale cu caracter personal stocate în Registrul bunurilor imobile, invocând caracterul ilegal, abuziv și neautorizat al acțiunilor întreprinse fără consimțământul său de către SRL „OKEY Invest”.

Prin Decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova nr. 72 din 18.05.2022 s- constatat încălcarea prevederilor art. 4 alin. (1) lit. a) și b), art. 5 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal de către SRL „OKEY Invest”(f.d.74-78).

În baza acestei decizii Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova , la 21 iunie 2022 a întocmit în privința pîrîtului SRL „OKEY Invest” procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 02/1-08/36/22-46 (f.d.80-83) în baza art. 74/a alin.(1) Cod contravențional, pentru că SRL „O’key Invest” a prelucrat datele cu caracter personal stocat în Registrul bunurilor imobile, la data de 08.09.2021, ora 09:12:28, 08.09.2021, ora 09:11:14 și data de 08.09.2021, ora 09:07:48, fapt confirmat atât de părți, cât și de auditul operațiunilor de prelucrare a

datelor cu caracter personal din cadastru bunurilor imobile, fără existența consimțământului subiectului de date și fără existența unui scop și temei legal ce ar argumenta/justifica prelucrarea datelor cu caracter personal ale subiectului d e date, acțiune/inacțiune contrară prevederilor art. 4 alin.(1) lit, a),b) și art. 5 alin.(1) ale Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal (f.d.80-83).

Procesul-verbal vizat a fost trimis spre examinare în fond la judecătoria *****, sediul Buiucani.

Prin hotărîrea judecătoriei *****, sediul Buiucani din 28 septembrie 2022, instanța a hotărât : ”Se recunoaște vinovată SRL „O’key Invest” de săvârșirea contravenției prevăzute de art.741 alin.(1) Cod contravențional. Se încetează procesul contravenţional intentat de către agentul constatator al Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, Carolina Robu, în baza procesului-verbal cu privire la contravenție nr.02/1-08/36/22-46 din 21.06.2022, privind comiterea contravenției prevăzute de art.74/1 alin.(1) Cod contravențional, în privința SRL „O’key Invest”, pe motivul intervenirii termenului de tragere la răspundere contravențională.”(f.d.84-90).

Reclamantul D.Gociu prin prezenta acțiune solicită încasarea prejudiciului moral cauzat prin contravenția de accesare și prelucrare ilegală a datelor cu caracter personal fără consimțământul Subiectului d e date.

În conformitate cu prevederile alin.(1) art. 45 Codul contravențional, persoana al cărei drept sau interes legitim a fost lezat prin contravenţie îl poate apăra prin acţiune civilă depusă conform legislaţiei procedurale civile. Această persoană are în special dreptul la repararea prejudiciului patrimonial şi a celui nepatrimonial cauzate prin contravenţie. Prezentul alineat se aplică în egală măsură şi în cazul în care, în sensul art.30 alin.(11), se consideră că făptuitorul nu a fost supus răspunderii contravenţionale.

Alin.(1) art. 1998 Cod civil statuează că, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Potrivit art. 4 alin.(1) lit, a),b) din Legea nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal, datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie: a) prelucrate în mod corect şi conform prevederilor legii; b) colectate în scopuri determinate, explicite şi legitime, iar ulterior să nu fie prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri. Prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal în scopuri statistice, de cercetare istorică sau ştiinţifică nu este considerată incompatibilă cu scopul colectării dacă se efectuează cu respectarea prevederilor prezentei legi şi cu respectarea garanţiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute de normele ce reglementează activitatea statistică, cercetarea istorică şi cea ştiinţifică.

Alin.(1) art. 5 a aceleiași Legi atestă că, prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează cu consimţământul subiectului datelor cu caracter personal.

Conform art. 18 din Legea nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal, orice persoană care a suferit un prejudiciu în urma unei prelucrări de date cu caracter personal efectuată ilegal sau căreia i-au fost încălcate drepturile şi interesele garantate de prezenta lege are dreptul de a sesiza instanţa de judecată pentru repararea prejudiciilor materiale şi morale.

Dat fiind faptul că în speță reclamantul solicită încasarea prejudicului moral, aplicabil este și art. 2036 din Codul civil, care prevede că, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial. Reparaţia prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului , muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege. Dacă legea nu prevede altfel, simpla constatare a încălcării unui drept sau interes recunoscut de lege fără plata de despăgubiri oferă satisfacție echitabilă persoanei vătămate doar cînd aceasta corespunde cu natura dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat și persoana vătămată astfel va putea obține o valoare nepatrimonială superioară prejudiciului moral suferit. Dreptul la despăgubire pentru atingerile aduse drepturilor personale nepatrimoniale poate fi cesionat numai în cazul în care a fost stabilit printr-o tranzacție sau printr-o hotărîre judecătorească definitivă.

Art. 2037 din același cod relevă că, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Prin prisma normelor citate supra, instanța de judecată statuează că, componența delictului civil include următoare elemente: prejudiciul, fapta ilicită, raportul cauzal dintre fapta ilicită, prejudiciu și vinovăția. Se accentuează că, prejudiciul constituie consecințele negative cu caracter patrimonial sau nepatrimonial ale faptei ilicite. Pentru a fi angajată răspunderea unei persoane, este necesar ca între fapta ilicită şi prejudiciu să existe un raport de cauzalitate, în sensul că acea faptă a provocat acel prejudiciu. Vinovatul răspunde pentru faptele sale cu vinovăţie, adică v-a repara prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune. Existenţa vinovăţiei celui ce a cauzat prejudiciul, constând în intenţia, neglijenţa sau imprudenţa cu care a acţionat.

În speță, instanța constată existența faptei ilicite, aceasta fiind stabilită cu autoritate de lucru judecat prin hotărârea instanței contravenționale, care a reținut că pârâta a prelucrat datele cu caracter personal ale reclamantului fără consimțământul acestuia și fără un scop și temei legal, cu încălcarea art. 4 și art. 5 din Legea nr. 133/2011.

Instanța reține că dreptul la viață privată, inclusiv protecția datelor cu caracter personal, este garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care impune ca orice ingerință să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesară într-o societate democratică.

În cauza de față, ingerința în viața privată a reclamantului este evidentă, constând în accesarea și utilizarea datelor sale personale fără consimțământ și fără temei legal, în scopuri comerciale. Această ingerință nu îndeplinește condițiile de legalitate și proporționalitate prevăzute de art. 8 din Convenție.

Instanța reține că prejudiciul moral rezultă din însăși atingerea adusă dreptului fundamental, fiind suficientă constatarea încălcării, fără a fi necesară dovedirea prin acte medicale, în conformitate cu principiile consacrate atât de legislația națională, cât și de jurisprudența constantă a instanțelor.

Totodată, instanța analizează și susținerile reclamantului privind caracterul agravat al faptei, determinat de utilizarea ulterioară a datelor pentru contactarea repetată și insistentă a acestuia. Deși aceste împrejurări indică o intensificare a ingerinței, instanța apreciază că probele administrate nu relevă o hărțuire de o intensitate deosebită sau consecințe grave și de durată care să justifice acordarea unui cuantum ridicat al despăgubirii.

În ceea ce privește cuantumul prejudiciului moral, instanța are în vedere principiul proporționalității și criteriile prevăzute de art. 2037 Cod civil. Deși reclamantul a solicitat suma de 50.000 lei, instanța apreciază că aceasta este excesivă în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

Instanța reține că ingerința nu a implicat divulgarea publică a datelor, nu a generat consecințe grave asupra vieții sociale sau profesionale a reclamantului și nu a fost probată o afectare de o intensitate ridicată. Prin urmare, acordarea unei despăgubiri în cuantumul solicitat nu se justifică.

Pe de altă parte, în conformitate cu art. 2036 Cod civil, simpla constatare a încălcării nu este suficientă în toate cazurile pentru a oferi o satisfacție echitabilă, fiind necesară acordarea unei despăgubiri efective.

Având în vedere aceste considerente, instanța apreciază că suma de 1.000 lei reprezintă o despăgubire echitabilă, suficientă pentru a compensa prejudiciul moral suferit și pentru a reflecta încălcarea dreptului la viață privată, fără a avea un caracter excesiv. În rest, cerința reclamantului de încasare încă a sumei de 49000 lei cu titlu de prejudiciu moral, instanța o respinge ca fiind neîntemeiată.

În ceea ce privește excepția de tardivitate invocată de pârâta SRL „O Key Invest”, instanța o apreciază ca neîntemeiată, în baza următoarelor considerente de fapt și de drept.

Potrivit art. 391 Cod civil, termenul general de prescripție este de 3 ani, iar conform art. 395 alin. (1) și alin. (4) Cod civil, termenul de prescripție începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune, respectiv din momentul în care persoana a cunoscut sau trebuia să cunoască atât existența prejudiciului, cât și persoana care răspunde de acesta.

Instanța reține că momentul depunerii plângerii la autoritatea competentă, la data de 02.03.2022, nu poate fi considerat momentul nașterii dreptului la acțiune, întrucât la acel

moment reclamantul doar a sesizat o presupusă încălcare, fără ca existența faptei ilicite, întinderea prejudiciului și identitatea autorului să fie stabilite cu certitudine juridică.

Aceste elemente au fost clarificate progresiv, fiind constatate prin Decizia nr. 72 din 18.05.2022 a autorității de supraveghere și confirmate ulterior prin hotărârea Judecătoriei ***** din 28.09.2022, rămasă definitivă la 14.10.2022, prin care s-a stabilit vinovăția pârâtei pentru contravenția prevăzută de art. 74¹ alin. (1) Cod contravențional.

Prin urmare, instanța apreciază că abia la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești reclamantul a cunoscut, în sensul art. 395 Cod civil, toate elementele necesare pentru exercitarea dreptului la acțiune – existența prejudiciului, caracterul ilicit al faptei și persoana responsabilă.

În consecință, termenul de prescripție a început să curgă la 14.10.2022, iar acțiunea introdusă în anul 2025 se încadrează în termenul legal de 3 ani prevăzut de art. 391 Cod civil. Astfel, excepția de tardivitate invocată de pârât urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Mai solicită reclamantul și încasarea cheltuielilor de judecată.

La depunerea acțiunii, reclamantul a achitat taxa de timbru de 200 lei(f.d.25). Conform art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.

Din dispoziția art. 94 alin.(1) al aceluiași act normativ, rezultă că, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Astfel, luînd în considerație faptul că cerința reclamantului a fost admisă parțial, instanța de judecată consideră oportun încasarea din contul pârâtei în beneficiul reclamantului taxa de timbru achitată în mărime de 200 lei .

Referitor la plata taxei de stat, reclamantul la depunerea cererii de chemare în judecată, a fost scutit prin efectul legii.

Prin prisma art. 94 CPC, ținînd cont de hotărîrea adoptată, instanța concluzionează necesar de a încasa taxa de stat de la pîrîtă.

În baza celor expuse, în conformitate cu art. art.94, 239-240 CPC, instanța

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca neîntemeiată cererea înaintată de pîrîta S.R.L. ”O Key Invest” privind ridicarea excepției de tardivitate.

Se admite parțial acțiunea înaintată de Gociu Daniel.

Se încasează de la S.R.L. ”O Key Invest”(IDNO *****) în beneficiul lui Gociu Daniel prejudiciul moral cauzat prin prelucrarea ilegală a datelor cu caracter personal în sumă de 1000 (una mie) lei și taxa de timbru achitată în mărime de 200 (două sute) lei.

Se încasează de la S.R.L. ”O Key Invest”(IDNO *****) în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 250 (două sute cincizeci) lei.

În rest, acțiunea se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data emiterii dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei *****, sediul Centru.

Judecător: Mazur Nadejda